

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 417

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 28 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 55 din 22 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) și ale art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
60. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului de Studii pentru Ordine Publică, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 160/2013.....	6–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 11 din 11 martie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 22 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) și ale art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2), art. 339 alin. (5) coroborat cu art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Tudorache în Dosarul nr. 348/62/2017 al Tribunalului Brașov — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.793D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată. În privința soluției de inadmisibilitate se arată că, întrucât Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală prin Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, prin care a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, ce nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională. Se susține totuși că este admisibil procedeul prin care, după decizia de admitere anterior menționată, să mai fie pronunțată, de către instanța de contencios constituțional, o decizie prin care să se constate că și alte persoane decât cele arătate în Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017 au acest drept. Pe fond, se arată că, *de lege lata*, coroborând dispozițiile Codului de procedură penală cu deciziile Curții Constituționale, persoanele care au dreptul de a contesta măsura interceptării sunt: persoanele care sunt subiect al unui mandat de interceptare și care au fost trimise în judecată, persoanele care sunt subiect al unui mandat de interceptare, dar care nu au fost trimise în judecată și persoanele care nu sunt subiect al unui mandat de interceptare, dar care vorbesc cu o persoană interceptată și sunt trimise în judecată, iar probele ce rezultă din conținutul interceptărilor sunt folosite împotriva lor. Se arată că această soluție rezultă din prevederile art. 342 din Codul de procedură penală, conform cărora orice persoană poate contesta legalitatea probelor administrate împotriva sa. Se susține că aceste trei categorii de persoane nu pot fi extinse la categoria persoanelor care nu sunt subiect al unui mandat de interceptare, nu sunt trimise în judecată și care vorbesc, întâmplător, cu persoane care au calitatea de subiect al unui

mandat de interceptare, întrucât o astfel de extindere ar contraveni dispozițiilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se arată că o eventuală admitere a excepției de neconstituționalitate ar determina, în ipoteza existenței unui mandat de interceptare, verificarea de către procuror a tuturor persoanelor care vorbesc cu persoana interceptată, chiar dacă unele dintre ele nu au nicio legătură cu respectiva cauză, chemarea de către procuror a respectivelor persoane și aducerea la cunoștință că au dreptul să își asculte interceptările. Se susține că tocmai o astfel de soluție ar constitui o ingerință în dreptul la viață intimă, familială și privată al persoanelor în cauză, aspect ce reiese din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României* (nr. 2), paragraful 78. Se mai susține că, în cazul persoanelor la care se referă autorul excepției, nu există o ingerință în dreptul la viață intimă, familială și privată, în ipoteza criticată, întrucât acestea nu sunt subiect al unui mandat de interceptare. În acest sens, se arată că în doctrină se susține că principala caracteristică a unei ingerințe este aceea că trebuie să fie imputabilă unei autorități publice și să presupună o măsură individuală a respectivei autorități cu privire la persoana care se plânge de existența ingerinței. Or, în cazul categoriei de persoane anterior menționate nu există o ingerință pentru că ele nu sunt subiectul mandatului de interceptare și, în cele mai multe cazuri, rămân neidentificate. Referitor la criticile formulate cu privire la dispozițiile art. 339 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală, se susține că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei. Se arată că, prin Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, Curtea a statuat că în materia analizată ar trebui să existe o procedură specială de contestare a măsurii interceptării și, prin urmare, că nu ar trebui aplicată procedura, cu caracter general, referitoare la plângerea împotriva soluțiilor procurorului. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la deciziile nr. 610 din 28 septembrie 2017 și nr. 204 din 3 aprilie 2018, și se solicită menținerea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 348/62/2017, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 145 alin. (1) și (2), art. 339 alin. (5) coroborat cu art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Viorel Tudorache într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate de autorul excepției de neconstituționalitate împotriva unei ordonanțe de clasare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că soluția legislativă cuprinsă în art. 145 din Codul de procedură penală care exclude, în privința persoanei care nu este subiect al mandatului de supraveghere, dar ale cărei convorbiri purtate cu subiectul mandatului de supraveghere au fost interceptate, obligația procurorului de a înștiința despre

măsura de supraveghere tehnică și de a pune la dispoziție procesele-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate și asigurarea ascultării convorbirilor, comunicărilor și conversațiilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică este neconstituțională și încalcă dreptul la viață privată. Se arată că textele criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, sub aspectul asigurării unui remediu efectiv, în cazul plângerilor formulate împotriva actelor și a măsurilor organelor de urmărire penală, altele decât cele de clasare sau de trimitere în judecată, acest acces fiind asigurat, potrivit principiului oficialității, doar unităților superioare de parchet. Pentru acest motiv, se susține că dispozițiile legale criticate sunt injuste și lipsite de proporționalitate, acestea încălcând principiul egalității în drepturi. Se susține că tot o situație de inegalitate este creată și prin reglementarea diferită a soluțiilor juridice care pot fi pronunțate de instanțe, în situația formulării unor asemenea plângeri, în ipotezele în care a fost, respectiv nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Se arată că, în primul caz, soluțiile la care pot ajunge instanțele sunt mult mai cuprinzătoare și implică o analiză a situației de fapt și a legalității probelor administrate, care nu este asigurată în cel de-al doilea caz. În esență, autorul excepției susține, cu referire la dosarul în care i-au fost interceptate convorbirile telefonice, că nu a avut acces la acest dosar și la conținutul respectivelor convorbiri și că nu dispune de o cale de atac împotriva soluției pronunțate de procuror, care să poată fi formulată în fața unei instanțe judecătorești, ci doar de dreptul de a promova o plângere împotriva ordonanței de clasare, la procurorul ierarhic superior.

6. **Tribunalul Brașov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în privința prevederilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) și art. 339 alin. (5) coroborat cu art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală și neîntemeiată în privința dispozițiilor art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală. În acest sens, instanța susține că soluția legislativă prevăzută la art. 145 din Codul de procedură penală, criticată de autorul excepției, este neconstituțională și încalcă dreptul la viață privată. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 244 din 6 aprilie 2017, prin care Curtea a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională, și se arată că dreptul astfel consacrat se impune a fi recunoscut și persoanei ale cărei convorbiri telefonice au fost interceptate, deși persoana în cauză nu a fost subiect al unei măsuri de supraveghere tehnică, interceptarea convorbirilor sale constituind un efect al faptului că a purtat discuții cu o persoană vizată de o astfel de măsură. Se susține că, în condițiile în care asupra unei astfel de persoane nu a existat nicio suspiciune rezonabilă că pregătește săvârșirea unei infracțiuni sau că a săvârșit o infracțiune și, cu toate acestea, a suferit o ingerință în dreptul la viață privată, pentru asigurarea premiselor exercitării unui control *a posteriori* asupra acestei intruziuni, este necesar ca procurorul să fie obligat să o informeze asupra măsurii în cadrul căreia s-a produs această ingerință și să aibă dreptul de a lua la cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere care o privesc, de a asculta convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și de a viziona imaginile rezultate din activitatea de supraveghere referitoare la ea. Or, în lipsa prevederii obligației procurorului de a proceda la informarea unei astfel de persoane cu privire la aspectele anterior enumerate, textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 53. Se face trimitere, totodată, la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*, paragraful 78. Cu privire la prevederile art. 339 alin. (5) coroborat cu art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8)

din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt neconstituționale, contravenind accesului liber la justiție, întrucât limitează posibilitatea formulării unei căi de atac, în fața unui judecător, împotriva altor ordonanțe ale procurorului decât cele de clasare, în situația în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Se arată că prevederile art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală apar ca fiind neconstituționale numai coroborate cu dispozițiile art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, întrucât în situația particulară în care într-o cauză a fost pronunțată o soluție de clasare, fără a fi fost pusă în mișcare acțiunea penală, există posibilitatea ca prin actele de urmărire penală efectuate după începerea urmăririi penale *in rem* să se fi produs vătămări ale drepturilor sau intereselor legale ale persoanelor față de care nu s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale. Aceste persoane nu au nicio cale de atac împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror sau pe baza dispozițiilor date de acesta care au stat la baza încălcării drepturilor și intereselor lor legitime. Se susține că, spre deosebire de situația în care urmărirea penală se finalizează prin întocmirea rechizitoriului, când există posibilitatea verificării legalității actelor de urmărire penală, în cadrul procedurii camerei preliminare, și de situația în care soluția de clasare intervine după punerea în mișcare a acțiunii penale, când judecătorul de cameră preliminară poate verifica legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, conform art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, în situația în care s-a pronunțat o soluție de clasare, fără să fi fost pusă în mișcare acțiunea penală, nu există o procedură care să ofere judecătorului posibilitatea de a analiza legalitatea administrării probelor sau de a efectua actele de urmărire penală. Referitor la criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la art. 341 alin. (5¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt neîntemeiate și se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 442 din 21 iunie 2016, nr. 745 din 13 decembrie 2016, nr. 755 din 13 decembrie 2016 și nr. 789 din 15 decembrie 2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă și că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 339 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, se arată că aceasta a devenit inadmisibilă, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 244 din 6 aprilie 2017. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) coroborate cu art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală, se susține că aceasta este inadmisibilă. Pe de o parte, se arată că autorul solicită, în realitate, completarea prevederilor legale criticate, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale, fiind invocate, în acest sens, deciziile nr. 99 din 13 februarie 2007 și nr. 490 din 29 mai 2007, despre care se afirmă că sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, iar, pe de altă parte, că excepția de neconstituționalitate nu este motivată, autorul limitându-se la a enumera prevederile constituționale pretins a fi încălcate. În acest ultim sens, se face trimitere la Decizia nr. 27 din 15 ianuarie 2008, susținându-se că aceasta este aplicabilă, în mod corespunzător, și în prezenta cauză. În subsidiar, se afirmă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) coroborate cu art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5¹), (6) și (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, pentru motivele reținute

de Curtea Constituțională în Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 145 alin. (1) și alin. (2), art. 339 alin. (5) coroborat cu art. 340 alin. (1) și art. 341 alin. (5)¹, (6) și (8) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, autorul acesteia critică prevederile art. 145 alin. (1) și alin. (2) precum și ale art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 145 alin. (1) și alin. (2): „(1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.

(2) După momentul informării, persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea, procurorul trebuie să asigure, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori viziunea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică.”

— Art. 341 alin. (6): „În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 26 privind dreptul la viață intimă, familială și privată și art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la un recurs efectiv.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în fapt, în Dosarul nr. 42/P/2006 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov a fost cercetat suspectul Adrian Mureșan, sub aspectul săvârșirii unor fapte de corupție, fiind dispusă soluția de neîncepere a urmăririi penale. La data efectuării cercetărilor penale anterior referite, suspectul Adrian Mureșan a efectuat mai multe convorbiri telefonice cu autorul excepției de neconstituționalitate, care avea funcția de notar public, în calitate de client al acestuia. Așa fiind, în Dosarul nr. 42/P/2006, mai sus menționat, au fost interceptate, cu autorizarea instanței, mai multe convorbiri telefonice purtate în perioada 2007—2008 între autorul excepției de neconstituționalitate și clientul său. Anumite convorbiri telefonice din acest dosar au fost utilizate, conform art. 91² alin. (5) din Codul de procedură penală din 1968, pentru constituirea unui

nou dosar penal, Dosarul nr. 51/R/2007 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov, având ca obiect cercetarea suspectului Adrian Mureșan sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj prevăzute la art. 194 din Codul penal din 1969 și a celei de corupție prevăzute la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție. De asemenea, pe baza aceluiași convorbiri telefonice, care au stat la baza constituirii Dosarului nr. 51/R/2007 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov, a fost constituit Dosarul nr. 72/P/2011, prin care a fost reținută în sarcina autorului prezentei excepții de neconstituționalitate săvârșirea infracțiunii de complicitate la șantaj, infracțiune pentru care acesta a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea de 7 ani, prin Sentința penală nr. 49/F/2012 pronunțată în Dosarul nr. 602/64/2008 al Curții de Apel Brașov, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 1.705/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, soluția de condamnare pentru complicitate la șantaj a fost pronunțată, în mod exclusiv, pe baza convorbirilor telefonice purtate cu clientul său, convorbiri interceptate de către organe din cadrul Serviciului Român de Informații și la care organele de urmărire penală i-au refuzat accesul. În acest dosar, în privința suspectului Adrian Mureșan, prin Ordonanța din 15 noiembrie 2016 a Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov a fost dispusă soluția de clasare, nefiind pusă în mișcare acțiunea penală, soluție menținută prin Ordonanța din 4 ianuarie 2017 a procurorului șef serviciu din cadrul aceleiași structuri de parchet. În aceste condiții, autorul excepției a formulat plângere împotriva soluției de clasare dispuse în privința suspectului Adrian Mureșan, plângere prin care a solicitat schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare și verificarea legalității actelor și măsurilor dispuse de procuror în Dosarul nr. 72/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov. Plângerea anterior menționată constituie obiectul Dosarului nr. 348/62/2017 al Tribunalului Brașov — Secția penală, în cadrul căruia a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

14. Curtea reține că prin Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, care nu permite contestarea legalității măsurii supravegherii tehnice de către persoana vizată de aceasta, care nu are calitatea de inculpat, este neconstituțională. Această decizie nu este aplicabilă însă în prezenta cauză, întrucât în dosarele de urmărire penală mai sus arătate autorul excepției de neconstituționalitate nu a avut calitatea de persoană vizată de măsura supravegherii tehnice, acesta fiind doar una dintre persoanele cu care suspectul Adrian Mureșan, în privința căruia a fost autorizată măsura supravegherii tehnice, a purtat o parte dintre convorbirile telefonice efectuate în perioada mandatului de supraveghere.

15. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate, în privința căruia a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare, a avut posibilitatea ca pe parcursul soluționării propriei cauze penale să invoce excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, pentru motivele arătate în prezenta cauză. Însă, ulterior rămânerii definitive a soluției sale de condamnare și în contextul soluționării plângerii formulate împotriva soluției de clasare dispuse cu privire la o altă persoană, care a avut calitatea de suspect, dispozițiile art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală și argumentele aduse în privința neconstituționalității acestora nu au legătură cu soluționarea cauzei. În realitate, prin invocarea prezentei excepții de neconstituționalitate, autorul încearcă găsirea unei căi indirecte de atac prin care să obțină o reexaminare a

probelor administrate — în privința faptelor pe care le-a săvârșit și pentru a căror comitere a fost condamnat la pedeapsa închisorii — după momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de condamnare. Pentru aceste motive, dispozițiile art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală nu îndeplinesc condiția legăturii cu soluționarea cauzei, prevăzută la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, urmând ca excepția de neconstituționalitate astfel formulată să fie respinsă ca inadmisibilă.

16. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, Curtea reține că soluția de clasare dispusă în cauză a fost dată fără a fi fost pusă în mișcare acțiunea penală. Așa fiind, în privința plângerii formulate de autorul excepției împotriva soluției de clasare sunt aplicabile prevederile art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, care nu permit judecătorului de cameră preliminară să verifice legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale și să excludă probele nelegal administrate sau să sancționeze actele de urmărire penală conform art. 280—282 din Codul de procedură penală. Această soluție a fost constatată ca fiind constituțională de către instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 442 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 30 august 2016, și Decizia nr. 745 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 28 februarie 2017.

17. Astfel, prin Decizia nr. 745 din 13 decembrie 2016, paragrafele 21—24, Curtea a reținut că limitarea mijloacelor de probă este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al ordonanței procurorului, atacate sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, Curtea a constatat că este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței de neurmărire/netrimiterie în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. De aceea, Curtea a reținut că plângerea reglementată de dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală reprezintă prin ea însăși o garanție a realizării dreptului de acces liber la justiție. Curtea a constatat, astfel, că stabilirea unor reguli speciale de

procedură în cazul judecării plângerii împotriva ordonanței procurorului de neurmărire/netrimiterie în judecată este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă dreptul anterior menționat și a făcut trimitere, în acest sens, la propria jurisprudență prin care a statuat că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege” (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că faptul că aceste drepturi fundamentale nu sunt cu nimic îngrădite prin dispozițiile legale supuse criticilor de neconstituționalitate rezultă și din reglementarea, prin dispozițiile art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, a soluțiilor ce pot fi date de judecătorul de cameră preliminară plângerii împotriva ordonanțelor procurorului de neurmărire/netrimiterie în judecată. Astfel, indiferent de soluția pronunțată, judecătorul de cameră preliminară apreciază și cu privire la probele administrate în dosarul de urmărire penală, inclusiv sub aspectul dacă acestea sunt sau nu suficiente pentru a fundamenta soluția organului de cercetare penală. Admițând plângerea și desființând soluția atacată, instanța poate fie să dispună motivat trimiterea cauzei procurorului „*pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală*” [art. 341 alin. (6) lit. b) din Codul de procedură penală], fie să schimbe temeiul de drept al soluției de clasare dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea [art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală].

18. Totodată, prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, Decizia nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015, și Decizia nr. 442 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din data de 30 august 2016, Curtea a constatat că prevederile art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală nu aduc atingere drepturilor și intereselor procesuale ale părților și ale subiecților procesuali principali.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Tudorache în Dosarul nr. 348/62/2017 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

2. Respinge, ca nefundată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Tudorache în Dosarul nr. 348/62/2017 al Tribunalului Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului de Studii pentru Ordine Publică, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 160/2013

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului de Studii pentru Ordine Publică, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 160/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 751 din 4 decembrie 2013, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 7, punctul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„5. Catedra management;”.

2. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Directorul răspunde în fața conducerii MAI de întreaga activitate pe care o desfășoară Institutul, potrivit prevederilor fișei postului.

(2) În exercitarea actului de conducere, directorul Institutului emite dispoziții cu caracter obligatoriu pentru personalul din subordine, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(3) Directorul poate delega o parte din atribuțiile/competențele ce îi revin personalului de conducere aflat în subordonare nemijlocită sau directă, prin dispoziție, conform prevederilor legale în vigoare.

(4) În lipsa directorului, prerogativele acestuia sunt îndeplinite de către unul dintre directorii adjuncți, desemnat, sau înlocuitorul legal.”

3. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) Directorii adjuncți răspund de activitatea structurilor aflate în coordonare și îndrumare, potrivit prevederilor fișelor posturilor.

(2) Directorul adjunct pentru învățământ este reprezentant al managementului calității și îndeplinește atribuțiile potrivit prevederilor fișei postului.

(3) Directorul adjunct pentru logistică îndeplinește atribuțiile potrivit fișei postului și asigură implementarea măsurilor de protecție a informațiilor clasificate deținute de Institut, în calitate de șef al structurii de securitate.”

4. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Compartimentul juridic se subordonează direct directorului Institutului și are ca obiectiv specific asigurarea asistenței juridice în cadrul Institutului.

(2) Compartimentul juridic îndeplinește următoarele atribuții specifice:

a) elaborează sau, după caz, colaborează la elaborarea proiectelor de acte normative din domeniul de activitate al Institutului;

b) analizează și formulează observații și propuneri asupra proiectelor de acte normative inițiate de structurile MAI sau alte autorități publice, transmise spre consultare Institutului;

c) susține proiectele de acte normative din domeniul de activitate al Institutului, precum și propunerile și observațiile formulate, în raporturile cu alte autorități, organisme sau comisii, potrivit competențelor;

d) formulează propuneri și observații, motivate juridic, sau avizează sub aspectul legalității proiecte de acte normative care se emit la nivelul Institutului, proiecte ale documentelor de cooperare/colaborare propuse de Institut ori transmise, spre consultare, acestuia;

e) reprezintă și apără interesele legitime ale Institutului în fața instanțelor de judecată și a altor organe de jurisdicție, organelor Ministerului Public, autorităților administrației publice, precum și în cadrul oricăror proceduri prevăzute de lege, în cauzele în care acesta este citat/parte;

f) formulează și introduce plângeri prelabile/contestații, acțiuni, depune întâmpinări și răspunsuri la întâmpinări, dă răspunsuri la interogatorii, exercită căi de atac, propune conducerii Institutului renunțarea la acțiuni și căi de atac, exercită orice mijloace legale de apărare a drepturilor și intereselor legitime ale Institutului la instanțele judecătorești și la alte organe de jurisdicție, în cauzele în care acesta este citat/parte;

g) sesizează conducerea Institutului cu privire la deficiențele constatate ca urmare a soluționării litigiilor la instanțele judecătorești sau la alte organe de jurisdicție, pentru luarea măsurilor de înlăturare și asigurarea legalității și a ordinii de drept;

h) ia măsuri pentru obținerea titlurilor executorii în cauzele în care Institutul este parte, pe care le trimite autorităților competente/structurilor competente pentru punere în executare, potrivit legii;

i) acordă asistență juridică, în problematici care privesc activitatea Institutului, conducerii acestuia;

j) pregătește sau examinează, sub aspectul legalității, documentația care stă la baza deciziilor conducerii Institutului;

k) avizează pentru legalitate proiecte de contracte, înțelegeri sau alte acte juridice care angajează răspunderea juridică a Institutului, proiecte de acte cu caracter individual care se emit sau se semnează de directorul Institutului, precum și alte acte care pot angaja răspunderea patrimonială a instituției;

l) elaborează puncte de vedere referitoare la interpretarea unor dispoziții legale și acordă asistență și consultații cu caracter juridic pentru rezolvarea sarcinilor de serviciu;

m) acordă asistență juridică consiliilor de disciplină, la cererea acestora;

n) participă, în cazuri justificate, în comisiile de evaluare constituite pentru atribuirea contractelor de achiziție publică sau a acordurilor-cadru;

o) formulează puncte de vedere sau proiecte de răspuns la petițiile repartizate de conducerea Institutului;

p) formulează puncte de vedere sau proiecte de răspuns la interpelările și întrebările adresate de senatori sau deputați ministrului afacerilor interne și prim-ministrului ori la petiții, la solicitarea structurilor MAI;

q) formulează propuneri și observații, motivate juridic, la propunerile legislative care privesc activitatea Institutului.”

5. La articolul 27², litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) organizează și execută controale la structurile din cadrul Institutului, conform planificării sau dispozițiilor conducerii, potrivit normelor legale;”

6. La articolul 27², după litera g) se introduc două noi litere, literele h) și i), cu următorul cuprins:

„h) asigură elaborarea planului anual de controale și gestionează documentația aferentă;

i) gestionează documentația rezultată în urma desfășurării în Institut a auditurilor publice interne și a controalelor executate de către structurile de specialitate din MAI și alte organisme abilitate.”

7. La articolul 29 alin. (1), litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) elaborează documentația necesară în vederea autorizării/reautorizării de către ANC a programelor profesionale gestionate, în colaborare cu alte structuri din cadrul Institutului, conform competențelor;”

8. La articolul 30, partea introductivă și literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 30. — Catedra management se subordonează direct directorului Institutului și nemijlocit directorului adjunct pentru învățământ și are ca obiective specifice:

a) formarea de competențe manageriale pentru nivel operațional și dezvoltarea celor corespunzătoare nivelului tactic;

b) actualizarea cunoștințelor și formarea de competențe pe linia conexe de muncă, în sprijinul specializării;”

9. La articolul 31, partea introductivă și litera e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 31. — Catedra management îndeplinește următoarele atribuții specifice:

e) elaborează documentația necesară în vederea autorizării/reautorizării de către ANC a programelor profesionale gestionate, în colaborare cu alte structuri din cadrul Institutului, conform competențelor;”

10. La articolul 32, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) eficientizarea procesului de evaluare/testare a competențelor lingvistice, în vederea îndeplinirii atribuțiilor și responsabilităților specifice personalului Ministerului Afacerilor Interne, conform competențelor;”

11. La articolul 33, literele c), f) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) evaluează/testează competențele lingvistice, în vederea exercitării atribuțiilor/responsabilităților specifice personalului Ministerului Afacerilor Interne, conform competențelor;

f) colaborează cu DGMRU în vederea organizării programelor de formare profesională în domeniul de competență și desfășurării testărilor/evaluărilor;

g) elaborează documentația necesară în vederea autorizării/reautorizării de către ANC a programelor profesionale gestionate, în colaborare cu alte structuri din cadrul Institutului, conform competențelor;”

12. La articolul 36, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — Compartimentul studii și analize se subordonează direct directorului Institutului și are ca obiective specifice următoarele:”

13. La articolul 36, după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) coordonarea activității publicistice la nivelul Institutului, în colaborare cu celelalte structuri.”

14. La articolul 37, după litera g) se introduc două noi litere, literele h) și i), cu următorul cuprins:

„h) editează Revista «Forum ISOP», Buletinul documentar, lucrări de specialitate și alte materiale de prezentare a activităților specifice Institutului, în limita fondurilor bugetare alocate cu această destinație;

i) desfășoară activități de informare, documentare și tradiții specifice domeniilor de competență.”

15. La articolul 37¹, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37¹. — Compartimentul implementare proiecte cu finanțare externă se subordonează direct directorului institutului și are ca obiective specifice următoarele:”

16. La articolul 39, după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) efectuează activitățile de prevenire a riscurilor profesionale și protecție a lucrătorilor la locul de muncă prevăzute în legislația de securitate și sănătate în muncă.”

17. La articolul 45, litera l) se modifică și va avea următorul cuprins:

„l) asigură elaborarea documentelor de planificare a principalelor activități ale Institutului, respectiv planul de activitate, în colaborare cu personalul de conducere, întocmește raportul de evaluare anuală și gestionează documentația aferentă;”

18. La articolul 45, litera m) se abrogă.

19. La articolul 51, alin. (1) literele e) și j) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„e) asigură funcționarea în condiții de siguranță a tuturor instalațiilor sub presiune, a instalațiilor de ridicat, grupurilor electrogene și centralelor termice aferente imobilelor aflate în administrarea Institutului;

j) asigură supravegherea stării tehnice a clădirilor aflate în administrarea Institutului, comportării în timp a acestora, precum și implementarea tuturor măsurilor specifice calității în construcții;”

20. Articolul 58 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 58. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul regulament.”

21. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

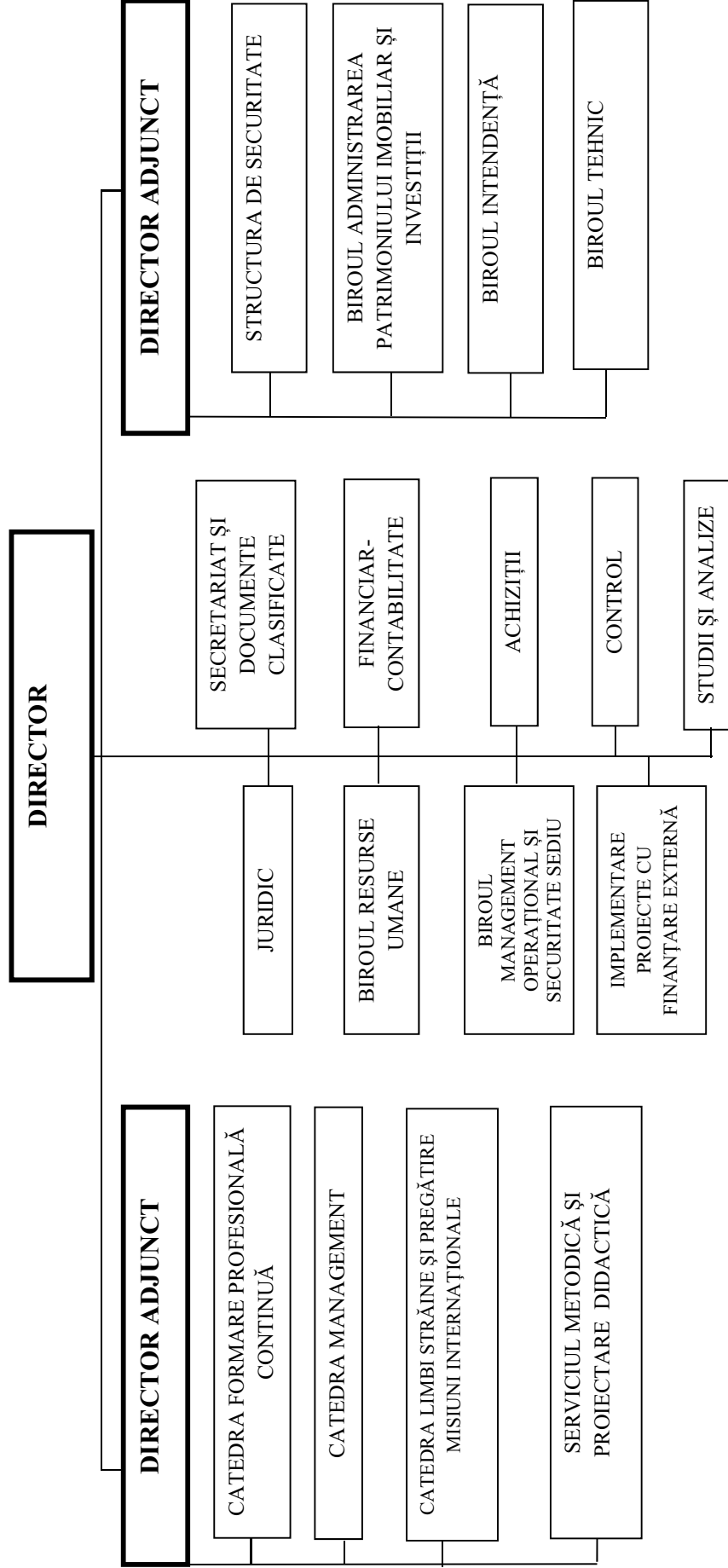
22. Anexele nr. 3, 4 și 5 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

ROMÂNIA
MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
INSTITUTUL DE STUDII PENTRU ORDINE PUBLICĂ

ORGANIGRAMA
Institutului de Studii pentru Ordine Publică

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 11

din 11 martie 2019

Dosar nr. 3.151/1/2018

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 3.151/1/2018, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în Dosarul nr. 4.394/111/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru „dezlegarea modului de interpretare

și aplicare a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1), (11) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015), în raport cu prevederile anexei nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare Legea-cadru nr. 284/2010), stabilindu-se, în concret, dacă, din punct de vedere al salarizării, funcția de actor este similară cu celelalte funcții menționate în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 și dacă (funcțiile) acestea se includ în sintagma «fiecare funcție» prevăzută la art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sau, dimpotrivă, funcția de actor, din punct de vedere al salarizării, nu poate fi similară cu celelalte funcții prevăzute în aceeași anexă nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, întrucât nu este vorba despre «aceleași funcții și atribuții» [în sensul art. 3 alin. (13) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015], în cauză instituțiile fiind diferite, chiar dacă (instituțiile respective) se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; intimații-pârâți Consiliul Județean Bihor și Teatrul „Regina Maria” din Oradea au depus, în termen legal, puncte de vedere asupra chestiunii de drept. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 6 noiembrie 2018, în Dosarul nr. 4.394/111/2017, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29 noiembrie 2018, cu nr. 3.151/1/2018, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 11 martie 2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.*

Art. 3¹. — „(1) Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(1¹) Sintagma «fiecare funcție» prevăzută la alin. (1) reprezintă funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare. (...)

„(...) **b**) Funcții de execuție

Nr. crt.	Funcția	Nivelul studiilor	Instituții de spectacole și concerte*)		Alte instituții de spectacole sau concerte	
			Clasa	Coefficient de ierarhizare	Clasa	Coefficient de ierarhizare
1.	Artist liric operă/operetă, corist operă, prim-balerin, artist instrumentist, artist circ, actor (teatru, mânuitor păpuși-marionete), maestru (artist circ, corepetitor, cor, balet-dans), regizor artistic, dirijor, solist (vocal, balet, concertist, instrumentist), șef partidă, concertmaestru, scenograf, coregraf — gradul IA	S	75	6,22	61	4,40
	— gradul I	S	70	5,50	60	4,29
	— gradul II	S	60	4,29	57	4,09
	— debutant	S	24	1,77	24	1,77

(...)”

III. Expunerea succintă a procesului

5. Apelanții-reclamanți sunt salariați ai Teatrului „Regina Maria” din Oradea, angajați în baza contractelor individuale de muncă, pe perioadă nedeterminată, fiecare având funcția de actor (grad profesional IA, gradațiile 4 sau 5).

Reclamanții solicită ca salariile lor să fie stabilite, începând cu data de 1 august 2016, în raport cu salariul maxim aflat în plată pentru categoria profesională IA (gradațiile 4 și 5), în cadrul tuturor instituțiilor de specialitate din subordinea Consiliului Județean Bihor.

Teatrul „Regina Maria” din Oradea, angajatorul reclamanților, se află în subordinea Consiliului Județean Bihor.

În subordinea Consiliului Județean Bihor se află, de asemenea, Teatrul „Szigligeti Szinhaz” din Oradea (teatrul în limba maghiară) și Filarmonica de Stat Oradea.

În esență, reclamanții sunt nemulțumiți de faptul că salariile lor sunt inferioare salariilor angajaților de la Teatrul „Szigligeti Szinhaz” din Oradea și de la Filarmonica de Stat Oradea.

În baza art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de

(13) În aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. (...)”

4. *Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*

Anexa nr. IV Familia ocupațională de funcții bugetare „Cultură”

CAPITOLUL I Salarii de bază din instituții de spectacole sau concerte naționale ori de importanță națională, din instituții de spectacole la care spectacolele se desfășoară preponderent în limba unei minorități, din cadrul filarmonicilor, din cadrul operelor, din cadrul teatrelor lirice sau muzicale, din cadrul Corului Național de Cameră „Madrigal”, din centrele de cultură, precum și din instituțiile de spectacole și concerte din subordinea Consiliului General al Municipiului București, precum și din alte instituții de spectacole ori concerte.

urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016, în forma inițială (*denumită în continuare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016*), coroborat cu art. 1 pct. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, cu modificările ulterioare (*denumită în continuare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016*), reclamanții solicită ca, începând cu luna august 2016, veniturile lor salariale să fie raportate la nivelul maxim al salariilor aflate în plată în cadrul tuturor acestor instituții culturale (Teatrul „Regina Maria” din Oradea, Teatrul „Szigligeti Szinhaz” din Oradea și Filarmonica de Stat Oradea).

Prin susținerile/apărările lor, părțile au confirmat faptul că există anumite diferențe salariale între reclamanți, pe de o parte, și salariații din cadrul celorlalte două instituții de cultură, pe de altă parte, toate fiind în subordinea Consiliului Județean Bihor.

În special, reclamanții susțin că astfel de diferențe nu ar trebui să existe, întrucât actorii (funcția reclamanților în cadrul Teatrului „Regina Maria” din Oradea) se află la aceeași anexă nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, unde sunt menționate și alte funcții (specifice atât teatrelor, cât și filarmonicilor), gradul profesional și gradațiile fiind identice.

6. Prin Sentința nr. 144/LM din 8 martie 2018, pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția I civilă, s-a respins acțiunea reclamanților ca neîntemeiată.

7. Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel reclamanții, reluând susținerile din cererea introductivă.

8. La termenul din 6 noiembrie 2018, instanța de apel a pus în discuția părților admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la problema de drept enunțată.

9. Prin încheierea pronunțată la același termen, instanța de apel a considerat admisibilă sesizarea și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

10. Prin Încheierea pronunțată la 6 noiembrie 2018, Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că:

a) de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 31 alin. (1), (11) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în raport cu prevederile anexei nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere următoarele aspecte:

Apelanții-reclamanți sunt salariați ai Teatrului „Regina Maria” din Oradea, angajați în baza contractelor individuale de muncă, pe perioadă nedeterminată, fiecare având funcția de actor (grad profesional IA, gradațiile 4 sau 5).

Teatrul „Regina Maria” din Oradea, angajatorul reclamanților, se află în subordinea Consiliului Județean Bihor, așa cum este și cazul Teatrului „Szigligeti Szinház” din Oradea și cazul Filarmonicii de Stat Oradea.

În esență, se pune problema dacă împrejurarea că funcția de actor este menționată, alături de alte funcții (artistice) specifice instituțiilor de cultură (de exemplu, artist instrumentist, dirijor, concertmaistru, șef partidă etc.), adică funcții existente nu doar în cadrul teatrelor, ci și în cadrul filarmonicilor, este de natură să conducă la concluzia că legiuitorul a optat pentru același nivel al salariilor acestor angajați, în condițiile în care funcțiile respective sunt prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010.

b) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

Este adevărat că anumite aspecte au fost dezlegate prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018 (*denumită în continuare Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018*), sub aspectul noțiunii de „instituție sau autoritate publică” și al noțiunii de „același ordonator de credite”, prevăzute la art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

Totuși, deosebirea esențială a situației din litigiul pendinte se referă la faptul că instituțiile de cultură menționate de către

reclamanți pentru compararea salariilor lor se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite.

c) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor instanței supreme;

d) cauza vizează un litigiu de muncă aflat pe rolul unui complet al Curții de Apel Oradea (în apel), în ultimă instanță, potrivit art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*denumită în continuare Legea nr. 62/2011*).

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. Punctul de vedere al apelanților-reclamanți:

Legiuitorul a stabilit un sistem unitar de salarizare, aplicabil în toate instituțiile finanțate din fonduri publice.

Prin anexele Legii-cadru nr. 284/2010, legiuitorul a stabilit că anumite funcții sunt similare ca activitate și importanță, astfel că beneficiază de aceeași salarizare, singurele diferențe fiind determinate de gradul profesional și gradație.

Prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2016 s-a urmărit eliminarea inechităților salariale și a neclarităților privind aplicarea dispozițiilor în materie, dar și modalitatea de identificare a salariului maxim aflat în plată.

Conform anexei nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, funcțiile de concertmaistru, artist instrumentist, solist vocal, actor sunt încadrate în aceeași familie ocupațională, aceeași grilă de salarizare, fiind lipsită de importanță împrejurarea că instituțiile în care își desfășoară activitatea pot fi diferite.

Cu toate acestea, un artist instrumentist ori șef partidă (angajați ai Filarmonicii de Stat Oradea) au salarii mai mari decât actorii Teatrului „Regina Maria” din Oradea, deși toți desfășoară aceeași activitate, au aceleași studii, grade profesionale, aceeași gradații și același ordonator principal de credite — Consiliul Județean Bihor.

12. Punctul de vedere al intimatului-pârât Teatrul „Regina Maria” din Oradea

Reclamanții (actori) nu îndeplinesc aceleași atribuții cu cele ale angajaților Filarmonicii de Stat Oradea, conform fișei postului.

Atribuțiile specifice funcției de actor nu sunt identice cu atribuțiile unui șef de partidă, dirijor concert maistru, fiecare îndeplinind un alt tip de activitate.

Salariile angajaților Teatrului „Regina Maria” din Oradea și ale angajaților Filarmonicii de Stat Oradea provin din legislații diferite.

Angajații Filarmonicii de Stat Oradea au optat pentru o salarizare pe bază de evaluare proprie, individuală, calitativă și cantitativă, conform Ordonanței Guvernului nr. 21/2007 privind instituțiile și companiile de spectacole sau concerte, precum și desfășurarea activității de impresariat artistic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2007, cu modificările și completările ulterioare (*denumită în continuare Ordonanța Guvernului nr. 21/2007*) și Hotărârii Guvernului nr. 1.672/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea personalului artistic, tehnic și administrativ din instituțiile de spectacole sau concerte în vederea stabilirii salariilor de bază.

Salariații Teatrului „Regina Maria” din Oradea (2008—2009) nu au fost de acord cu acest sistem de salarizare, aceștia fiind remunerați în raport cu Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în

sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare (*denumită în continuare Ordonanța Guvernului nr. 10/2008*).

Actele normative invocate de către reclamantii (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016) „corectează și egalizează” salariile stabilite prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 și, apoi, prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, respectiv Legea-cadru nr. 284/2010, dar nu se raportează la salariile obținute în baza unei legi speciale, așa cum este Ordonanța Guvernului nr. 21/2007.

Deși este vorba despre diferite funcții trecute în aceeași anexă, capitol, literă și număr curent, egalizarea sau uniformizarea salariilor trebuie făcută la nivelul maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții, conform art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

În cazul în care nu există salariu maxim aflat în plată la nivel de instituție, încadrarea personalului se face în raport cu o altă instituție similară, cu același specific.

În concret, salariile reclamantilor ar putea fi raportate doar la Teatrul „Szigligeti Szinhaz” din Oradea, unde sunt aceleași funcții, dar nu în raport cu Filarmonica de Stat Oradea, unde este vorba despre funcții și condiții diferite.

Este adevărat că Teatrul „Regina Maria” din Oradea, Teatrul „Szigligeti Szinhaz” din Oradea și Filarmonica de Stat Oradea sunt instituții publice de spectacole sau concerte subordonate aceluiași ordonator de credite. Totuși, funcțiile și atribuțiile sunt diferite.

Teatrul „Regina Maria” din Oradea a fost înființat printr-o hotărâre a Consiliului Județean Bihor, având personalitate juridică proprie.

Având în vedere raportul de subordonare al Teatrului „Regina Maria” din Oradea față de Consiliul Județean Bihor, toate actele care reglementează funcționarea instituției, organigrama, statul de funcții, regulamentul de funcționare și bugetele anuale sunt aprobate de către această autoritate (Consiliul Județean Bihor).

Filarmonica de Stat Oradea funcționează ca instituție publică de interes județean, cu personalitate juridică și gestiune economică proprie, finanțată atât de la bugetul public județean prin Consiliul Județean Bihor, cât și din venituri extrabugetare (proprii).

Filarmonica de Stat Oradea funcționează sub coordonarea metodologică a serviciilor publice de specialitate ale Ministerului Culturii și Identității Naționale și sub coordonarea Inspectoratului Județean pentru Cultură și Culte.

13. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii raportori, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, intimatul-pârât Consiliul Județean Bihor a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care a susținut că apelantii-reclamantii nu îndeplinesc aceleași atribuții, iar funcțiile acestora nu sunt similare cu cele ale angajaților de la Filarmonica de Stat Oradea, chiar dacă fac parte din aceeași familie ocupațională — cultură; pe de altă parte, angajații celor două instituții au optat pentru sisteme de salarizare diferite, reglementate de acte normative diferite, care generează diferențe de salariu.

14. De asemenea, intimatul-pârât Teatrul „Regina Maria” din Oradea a depus un punct de vedere, apreciind că sesizarea nu este admisibilă, deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, nefiind vorba despre

identificarea unei chestiuni de drept care să necesite pronunțarea unei hotărâri prealabile. Asupra fondului problemei de drept a susținut, în esență, că sintagma „fiecare funcție” nu trebuie să se refere *stricto sensu* la denumirea unei funcții, ci la identificarea activității desfășurate în aceleași condiții; dacă legiuitorul ar fi considerat că toate funcțiile prevăzute în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 și, ulterior, în anexa nr. III din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt similare din punctul de vedere al salarizării, nu ar mai fi fost ținut să stipuleze în actul normativ că se va ține cont de fiecare funcție (cu atribuții proprii), grad/treaptă, clasă de salarizare, gradație, nivel de studii și nu ar fi enumerat fiecare funcție în parte, ci ar fi dat denumirea generică de „artist”, fără a se face alte precizări.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

15. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 4.394/111/2017 a reținut că, deși Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018 cuprinde anumite dezlegări de principiu, este necesară pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru asigurarea unei interpretări unitare a dispozițiilor menționate anterior, acestea fiind, în continuare, susceptibile de interpretări diferite.

16. Instanța de trimitere consideră necesar să prezinte două posibile interpretări ale prevederilor amintite.

a) *Într-o primă opinie*, din punct de vedere al salarizării, funcția de actor este similară cu celelalte funcții menționate în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 și (funcțiile) acestea se includ în sintagma „fiecare funcție” prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, având în vedere următoarele considerente:

În cauză, Teatrul „Regina Maria” din Oradea, Teatrul „Szigligeti Szinhaz” din Oradea și Filarmonica de Stat Oradea sunt instituții publice de spectacole sau concerte subordonate aceluiași ordonator de credite — președintele Consiliului Județean Bihor.

Conducătorii acestor instituții publice de interes județean au calitatea de ordonatori secundari de credite, deoarece fondurile necesare funcționării sunt asigurate de la bugetul local, prin Consiliul Județean Bihor.

Entitățile juridice respective se află în subordinea aceluiași consiliu județean.

De asemenea, instituțiile de cultură amintite au patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli și conduc o contabilitate proprie.

Aceste aspecte de fapt, care sunt confirmate prin susținerile/apărările părților, conturează ipoteza art. 31 alin. (13) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 — în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

O altă condiție, alături de subordonarea față de același ordonator de credite, se referă la realizarea aceluiași scop.

Sub acest aspect (al scopului), este de reținut că astfel de instituții culturale realizează și prezintă producții artistice, conform art. 3 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/2007, indiferent de forma concretă de manifestare artistică.

Prin dispozițiile art. 31 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 se prevede, în mod expres, că sintagma „fiecare funcție” amintită la art. 31 alin. (1) din aceeași ordonanță se referă la „funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010”.

În speță, se constată că funcția de actor este prevăzută în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010, unde sunt menționate și alte funcții specifice atât instituțiilor teatrale, cât și filarmonicilor.

Acest lucru este de natură să conducă la concluzia că, strict din punct de vedere al salarizării, legiuitorul a urmărit stabilirea aceluiași venit al persoanelor care desfășoară astfel de activități artistice.

În situația în care nu se admite o astfel de concluzie, s-ar ajunge la stabilirea unor criterii (neprevăzute de lege) de diferențiere a salariilor actorilor de veniturile obținute de persoanele care ocupă celelalte funcții menționate în aceeași normă juridică.

Nici Ordonanța Guvernului nr. 21/2007 nu stabilește vreun criteriu de diferențiere a salariilor angajaților din instituțiile publice de spectacole sau concerte.

Această primă opinie este susținută și de faptul că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, legiuitorul a dorit înlăturarea inechităților din sistemul de salarizare și înlăturarea discrepanțelor rezultate din neaplicarea integrală a Legii-cadru nr. 284/2010, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016 (paragraful 18).

Singurul criteriu pentru stabilirea nivelului maxim al salariului este ca acesta să fie determinat în raport cu fiecare funcție, grad, treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate.

b) *Într-o altă opinie*, funcția de actor, din punctul de vedere al salarizării, nu poate fi similară cu celelalte funcții prevăzute la aceeași anexă nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, întrucât nu este vorba despre „aceleași funcții și atribuții” [în sensul art. 31 alin. (1³) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015], în cauză instituțiile fiind diferite, chiar dacă acestea se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite.

Deși funcția de actor este prevăzută, alături de alte funcții, în aceeași anexă nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, legiuitorul a avut în vedere, în mod expres, și atribuțiile funcțiilor respective.

Or, pentru a da eficiență acestei cerințe legale („aceleași funcții și atribuții”) este necesar ca alături de îndeplinirea celorlalte condiții (realizarea aceluiași scop, subordonarea față de un ordonator de credite comun, același nivel de subordonare din punct de vedere financiar) să fie vorba și despre „aceleași atribuții”.

Această condiție trimite, mai degrabă, la prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Codul muncii*), având în vedere raporturile de muncă ale reclamanților.

Condiția „acelorași atribuții” este de natură să evidențieze un caracter concret al activității salariale, adică aspectele prevăzute în fișa postului fiecărei funcții, conform art. 17 alin. (3) lit. d) coroborat cu art. 39 alin. (2) lit. a) și art. 40 alin. (1) lit. b) din Codul muncii.

17. Instanța de trimitere împărtășește această din urmă opinie, în sensul că, deși sunt prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă și număr curent din Legea-cadru nr. 284/2010, conform art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, funcția de actor nu este „aceeași” cu celelalte funcții și nu este vorba despre „aceleași atribuții”, în sensul art. 31 alin. (1³) teza a doua din aceeași ordonanță.

VII. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

18. **Jurisprudența Curții de Apel Oradea** — instanța de trimitere a comunicat că la nivelul Secției I civile a Tribunalului Bihor s-a apreciat că funcția de actor, din punct de vedere al salarizării, nu poate fi asimilată cu celelalte funcții prevăzute în textele de lege vizate de sesizare, întrucât nu este vorba despre „aceleași funcții și atribuții”, în sensul art. 31 alin. (1³) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în cauză instituțiile fiind diferite, chiar dacă se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite.

Practica Secției I civile a Curții de Apel Oradea este în sensul că, deși este vorba despre mai multe funcții prevăzute de același text de lege, nu poate fi vorba despre o salarizare egală, întrucât atribuțiile sunt diferite, iar funcțiile respective nu sunt similare [în sensul art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017], conform fișei postului.

S-au atașat: Sentința nr. 413/LM din 21 mai 2018 pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 986/A din 11 octombrie 2018 pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă și Sentința nr. 130/LM din 1 martie 2018 pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 877/A din 25 septembrie 2018 pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă.

19. **Jurisprudența celorlalte instanțe din țară**

Curtea de Apel Brașov a comunicat punctul de vedere exprimat de membrii Secției civile a Curții, potrivit căruia, în raport cu datele particulare ale speței, ce se desprind din încheierea de sesizare, funcția de actor nu poate fi asimilată, din punct de vedere al salarizării, cu celelalte funcții prevăzute de textul de lege a cărui interpretare se solicită, întrucât nu este vorba despre aceleași funcții și atribuții, în sensul art. 31 alin. (1³) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015. Chiar dacă din conținutul sesizării nu rezultă expres dacă se tinde la egalizarea salariului maxim în plată pentru aceeași funcție de actor la instituții diferite, cu același ordonator de credite, din punctul de vedere al părâtului, redat în încheiere, se desprinde ideea că reclamanții-actori doresc salarizarea egală cu cea a funcției de șef de partidă, dirijor concert, artist instrumentist din cadrul altei instituții din aceeași familie ocupațională. Această mențiune întărește concluzia anterior expusă.

Curtea de Apel București a comunicat lipsa jurisprudenței în materie. Opinia judecătorilor Secției a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții este că, în practică, dispozițiile legale în discuție s-ar putea interpreta în sensul că, din punct de vedere al salarizării, funcția de actor nu poate fi similară cu celelalte funcții prevăzute în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, întrucât nu este vorba despre „aceleași funcții și atribuții”, în sensul art. 31 alin. (1³) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, instituțiile fiind diferite, chiar dacă se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite.

Curtea de Apel Iași a comunicat opinia judecătorilor Tribunalului Iași, care au arătat că problema litigioasă este similară cu cea din Dosarul nr. 6.839/99/2016 al acestei instanțe, fiind aplicabile considerentele reținute prin Decizia nr. 710 din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, care fac referire la Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, prin care s-a reținut, cu caracter obligatoriu, că noțiunea de instituție sau autoritate publică, aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, se referă la subordonarea administrativă și financiară, neavând relevanță subordonarea funcțională față de autoritatea centrală. Prin urmare, nivelul maxim în plată pentru aceeași funcție se stabilește prin evaluarea instituțiilor și autorităților aflate la același nivel de subordonare financiară, neexistând vreo normă de trimitere la autoritatea centrală, care asigură doar o subordonare funcțională și metodologică a activității specifice.

S-a atașat Decizia nr. 710 din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Curtea de Apel Ploiești a comunicat opinia majoritară a judecătorilor Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă, potrivit căreia funcția de actor, din punctul de vedere al salarizării, nu poate fi similară cu celelalte funcții prevăzute în același text, întrucât nu este vorba despre „aceleași funcții și atribuții”, în

sensul art. 31 alin. (13) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în cauză instituțiile fiind diferite, chiar dacă se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite.

20. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice.

21. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

22. În urma verificărilor efectuate, se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 31 alin. (1), (11) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, a căror interpretare se solicită. La data pronunțării prezentei decizii, pe rolul Curții Constituționale se află un număr de 14 dosare având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale, aflate în faza de raport.

23. De asemenea, nu s-au pronunțat decizii referitoare la constituționalitatea dispozițiilor anexei nr. IV capitolul 1 lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

24. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, doi dintre judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu este îndeplinită cerința de a fi vorba despre o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, și nici cerința caracterului de nouitate.

25. Un judecător-raportor, constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, a considerat că funcția de actor este similară de drept cu celelalte funcții menționate în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010. În acest sens, sintagma „fiecare funcție”, definită la art. 31 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, prin referire la „funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”, nu se aplică coroborat cu definiția prevăzută de art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017 sau art. 17 alin. (3) lit. d) din Codul muncii. Sintagma „aceleași funcții și atribuții”, folosită la teza a doua a art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, se referă la instituții și autorități aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, lărgind sfera de aplicare a prevederilor alin. (1) al art. 31, și nu vizează atribuțiile aferente funcției de actor în comparație cu celelalte funcții prevăzute în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

26. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

27. Conform art. 519 din noul Cod de procedură civilă: „*Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*”

28. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, respectiv: existența unei cauze în curs de judecată; judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție; ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei; chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de nouitate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ.

29. În doctrină, în afara condițiilor enunțate anterior, s-a mai apreciat și că problema de drept trebuie să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că, pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății, este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

30. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

31. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a pus problema sesizării instanței supreme pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile vizează un litigiu de muncă aflat pe rolul unui complet al Curții de Apel Oradea (în apel), în ultimă instanță, potrivit art. 214 din Legea nr. 62/2011.

32. În ce privește chestiunea de drept relevantă, chiar dacă aceasta are legătură cu dezlegarea cauzei, ea nu îndeplinește cerința a de a fi o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, și nici cerința caracterului de nouitate.

33. Sub acest aspect, în doctrină s-a arătat că declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare presupune existența unei chestiuni de drept reale, iar nu aparente, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte, nu orice problemă de drept putând face obiectul unei astfel de sesizări.

34. Deși nu este *expressis verbis* prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, o condiție a mecanismului de unificare a jurisprudenței este aceea referitoare la caracterul real și serios al problemei de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv dacă aceasta prezintă un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin solicitarea de pronunțare a unei hotărâri prealabile.

35. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant, în jurisprudența dezvoltată în legătură cu îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate, că, în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 41 din 29 mai 2017, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 14 iulie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014).

36. De asemenea, în analiza aspectelor generale de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie avute în vedere, pe lângă scopul instituirii acestui mecanism de unificare a practicii, rațiunea și fundamentul său.

37. Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu.

38. Din perspectiva celor expuse, se reține că, în cazul analizat, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală dificultate, în contextul în care dispozițiile legale a căror interpretare se solicită nu sunt nici lacunare, nici incomplete sau neclare.

39. Din modalitatea de formulare a sesizării prin care se solicită „a se stabili, în concret”, dacă, din punct de vedere al salarizării, „funcția de actor este similară cu celelalte funcții menționate în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 și dacă (funcțiile) acestea se includ în sintagma «fiecare funcție» prevăzută la art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sau, dimpotrivă, funcția de actor, din punct de vedere al salarizării, nu poate fi similară cu celelalte funcții prevăzute în aceeași anexă nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, întrucât nu este vorba despre «aceleași funcții și atribuții» [în sensul art. 31 alin. (13) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015], în cauză instituțiile fiind diferite, chiar dacă (instituțiile respective) se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite”, rezultă că, în cauza de față, este vorba despre relaționarea unor prevederi legale și realizarea unui raționament judiciar, prin aplicarea dispozițiilor legale în raport cu o anumită situație de fapt, neputând fi identificate texte de lege lacunare ori controversate, care să necesite interpretarea printr-o hotărâre prealabilă.

40. Or, aplicarea unor dispoziții legale în raport cu o anumită stare de fapt revine în exclusivitate instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului.

41. Procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept esențiale și controversate, cu caracter de noutate.

42. Din această perspectivă, în analiza condițiilor de admisibilitate a sesizării, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „noutate” și nici nu oferă criteriile pentru conturarea acesteia, așa încât rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să decidă dacă chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

43. Pentru a conchide asupra noutății chestiunii de drept, este necesar a se observa scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile, ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (*control a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în practica instanțelor judecătorești (*control a posteriori*).

44. Un act normativ recent adoptat sau recent intrat în vigoare are mai degrabă un potențial de a conține probleme noi de drept care ar fi susceptibile de a genera practică neunitară decât un act normativ intrat în vigoare de mai mult timp. Cu toate acestea, nu

se poate nega *de plano*, doar pe baza criteriului vechimii, că un act normativ mai vechi nu poate genera chestiuni noi de drept, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare mai recente ale actului normativ, care să ridice probleme de interpretare. Ca atare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor în urma unei interpretări mai adecvate, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

45. În Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept menționa că, în raportul întocmit pentru darea unui aviz solicitat Curții de Casație franceze, în cadrul procedurii instituite prin art. 1.031-1 din Codul de procedură civilă francez, procedură preluată și în Codul de procedură civilă român, în art. 519 — 521 (raport publicat în Buletinul informativ al Curții de Casație franceze nr. 777 din 1 martie 2013), s-a arătat, cu privire la faptul că problema de drept trebuie să prezinte o dificultate serioasă, că „o problemă poate să fie nouă și totuși să nu reclame intervenția curții supreme, care nu trebuie să fie considerată un serviciu public de consultanță juridică”, precum și că „dificultatea «serioasă» a problemei de drept... nu-l scutește pe judecătorul fondului de obligația sa de a judeca”. (paragraful 26)

„Prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative”. (paragraful 27)

46. Orientarea instanțelor spre o anumită interpretare a normelor analizate face ca, pe de o parte, chestiunea de drept supusă dezbaterii să își piardă caracterul de noutate, iar, pe de altă parte, ca problema de drept să nu mai prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

47. În cazul analizat, examinarea datelor comunicate de către curțile de apel (evidențiate la pct. VII din prezenta decizie — hotărâri judecătorești și opinii ale instanțelor naționale), arată că există deja practică judiciară în materie și că instanțele naționale au în vedere același tip de soluții.

48. În plus, relaționarea textelor de lege în discuție a fost expusă și în cuprinsul actului de sesizare, ceea ce conduce la concluzia că nu este vorba despre identificarea unei chestiuni de drept controversate, susceptibile de a genera interpretări diferite, în egală măsură de pertinente, care să necesite pronunțarea unei hotărâri prealabile. Acest mecanism nu trebuie transformat într-o procedură dilatorie, de natură a întârzia inutil cursul procesului.

49. Din perspectiva celor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reține că, așa cum rezultă din opiniile exprimate de instanțele naționale și implicit din hotărârile pronunțate în asemenea cauze, chestiunea ce se solicită a fi dezlegată prin pronunțarea unei hotărâri prealabile și-a clarificat înțelesul în practica și în opinia instanțelor, acestea stabilind că, deși sunt prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă și număr curent din Legea-cadru nr. 284/2010, conform art. 31 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, funcția de actor nu este „aceleași” cu celelalte funcții și nu este vorba despre „aceleași atribuții”, în sensul art. 31 alin. (13) teza a doua din aceeași ordonanță.

50. Este evident, așadar, că în situația în care opiniile exprimate de instanțele naționale și hotărârile pronunțate în asemenea cauze, comunicate la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, converg, nefiind expusă vreo dezlegare contrară a acestei probleme de drept, nu se impune intervenția mecanismului legal de unificare a practicii judiciare reprezentat de hotărârea prealabilă.

51. În considerarea argumentelor expuse, nefiind întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea va fi respinsă ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile formulate de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.394/111/2017, cu privire la următoarea problemă de drept: „dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1), (1¹) și (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, în raport cu prevederile anexei nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilindu-se, în concret, dacă, din punct de vedere al salarizării, funcția de actor este similară cu celelalte funcții menționate în anexa nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 și dacă (funcțiile) acestea se includ în sintagma «fiecare funcție» prevăzută la art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sau, dimpotrivă, funcția de actor, din punct de vedere al salarizării, nu poate fi similară cu celelalte funcții prevăzute în aceeași anexă nr. IV capitolul I lit. b) nr. crt. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010, întrucât nu este vorba despre «aceleași funcții și atribuții» [în sensul art. 3¹ alin. (1³) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015], în cauză instituțiile fiind diferite, chiar dacă (instituțiile respective) se află în subordinea aceluiași ordonator principal de credite.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 martie 2019.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 223009